

Мантията на Разпънатия

Далечъ на югъ отъ свещенния градъ Иерусалимъ, тамъ дето рѣка Йорданъ се влива въ Мъртвото море, живѣеше богатиятъ търговецъ Азбетинъ. Той не принадлежеше на рода Израилевъ, самъ не знаеше, кжде е родомъ и отъ каква е народностъ Нѣкога, още дете бѣше купенъ като робъ отъ единъ старецъ, който толкова го обикна, че преди смъртъта си му дари свободата, като му отреди една частъ отъ своето имущество. Младъ момъкъ, Азбетинъ почна търговия и въ своитѣ пжтувания въ близки и далечни страни той питаше, кжде се говори езикътъ, които говорѣше и помнѣше още отъ детинството си. Никой не му каза. И той се примири съ съдбата си на неизвестенъ. Веднажъ се върна отъ едно дълго пжтуване изъ далечна Индия съ цѣлъ керванъ отъ слонова кость, но най-голѣмото му съкровище бѣше докараната съ него девойка, за която скоро се ожени.

И щастливъ и богатъ много бѣше Азбетинъ, но и много добъръ и милостивъ. Страданието му въ детинството стоеше винаги предъ неговото съзнание,

и богатството не бѣше изсушило душата му. Той помагаше на всички, които търсѣха неговата подкрепа,

Въ неговия домъ се роди едно дивно цвѣте, малката Тайда. Въ нейнитѣ винаги влажни очи, сѣкашъ се отражаваше небесната висина, тя бѣше радостъта на Азбетинъ. Когато отрасна, всички, като я виждаха да се движи съ майка си, изврѣщаха се и дълго я гледаха и само едно име се шепнѣше тогава:

— Тайда! Тайда! Това е Тайда!

— Но страшно нещастие смути живота на Азбетина. Когато се завърна отъ едно пжтуване за два месеца изъ Египетъ, намѣри своя домъ потъналъ въ печаль. Тайда се хвърли въ прегръдкитѣ му и тъй остана въ конвулсии и ридания.

— Тайда, какво ти е, дете мое?

Но тя мълчеше, само надигна хубавитѣ си сини очи къмъ него и задавена отъ сълзи още повече се притисна къмъ баща си.

— Тайда, кажи ми, какво има?

Тогава тя го улови за ржка, въведе го въ кжщата и въ една отъ стайтѣ му посочи безжизненото тѣло на неговата